

Конституційний суд, суд загальної юрисдикції та адміністративний суд. При цьому передбачається, що в судах загальної юрисдикції можуть утворюватись спеціалізовані суди. До речі, є велика проблема з адміністративними судами. За опитуваннями громадської думки, їм довіряє менше громадян України, ніж загальним судам. Це також питання. Другий момент, у нас за цими пропозиціями з'являється два Верховних суди. Верховний просто і Верховний адміністративний суд. Цього термінологічно не може бути. Виникає питання: на скільки правомірне таке вилучення цього суду і спільне засідання двох органів двох верховних судів двох справ із розгляду справ. І третій момент, у нас з'являється відносно новий орган – Вища судова рада – замість Вищої ради юстиції, – в якій істотно розширені повноваження. Вона буде призначати суддів на посади, здійснювати переведення, звільнення судів з посади, реалізовувати дисциплінарну практику, займатись організаційними та фінансовими питаннями і т. д. Виникає два застереження. Певне застереження, на скільки цей орган справиться з такими повноваженнями, на скільки тут є співвідношення Вищої судової ради із суддівським самоврядуванням. Його вже не видно зовсім за ним.

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28 черв. 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141. (зі змін та допов.; ред. від 1 вер. 2014 р.) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>.
2. Конституційна реформа в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://mfa.gov.ua/ua/press-center/news/21676-konstituciijna-reforma-v-ukrajini>
3. Іваненко Г.В. Деякі проблеми сучасного конституціоналізму в Україні / Г.В. Іваненко // Актуальні проблеми політики : зб. наук. праць. – Одеса, 2002. – Вип. 13. – С. 693–697.
4. Якою має бути Конституційна реформа в Україні: судустрій, правосуддя та Конституційний Суд України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://maidanua.org/2014/05/yakouu-maje-buty-konstytusijna-reforma-v-ukrajini-sudoustrij-pravosuddya-ta-konstytusijnj-sud-ukrajiny/>

Законодавча техніка: поняття та значення

Шпанюк М.С., студент Прикарпатського факультету НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук *Легін Л.М.*

Життя суспільства і держави потребує порядку і стабільності. Без певних правил поведінки неможливо владнати спільне співіснування і діяльність людей. Право, як відомо, і виступає офіційно встановленим зібранням формалізованих норм громадської поведінки. Відомо також, що зовнішньою формою вираження права є законодавство, яке у всі часи люди намагались вдосконалити. У теперішній час, у зв'язку із значним збільшенням об'єму правового регулювання і нормативно-правового масиву збільшується значимість законодавчої техніки. Потреба у вдосконаленні юридичних конструкцій, в процедурах способу, викладу правових норм, юридичних аксіом, фікцій, в спеціальному лінгвістично-юридичному аналізі законопроектів, в розширенні професійної компетентності парламентаріїв, службовців державного апарату (а особливо юристів) в осягненні спеціальних юридичних знань в області права, законодавства і законотворчої техніки стає все більше необхідною у творенні правової держави.

Як правило, законодавча техніка традиційно розглядається в контексті правотворчості в якості однієї з її елементів. Це система правил і прийомів

підготовки найбільш досконалих по формі і структурі проектів нормативних актів, які забезпечують максимально повну і точну відповідність форми нормативних приписів їх змісту, доступність, простоту нормативного матеріалу, який вичерпує обсяг питань, що регулюються. До них відносяться вимоги до форми актів, зміни чи виключення раніше прийнятих актів, усуненню протиріч, оформлення нової редакції статей і т.п., а також формальні реквізити, структурні розмежування, специфічна мова, визначення термінів, спеціальні засоби забезпечення норм.

В інших наукових працях мова йде про законодавчу техніку як сукупність правил, засобів і прийомів розробки, оформлення і систематизації всіх нормативних актів в контексті джерел права і правотворчості. Об'єктом законодавчої техніки є текст нормативного документу, до якого законодавець застосовує інтелектуальні зусилля [1, с. 3].

Ще в правотворчості поряд з діяльністю по моделюванню громадянських відносин з ціллю створення правових норм і сукупністю прийомів мислення виділяють конкретно-технологічний елемент – юридична техніка. Вона охоплює, по – перше технічні засоби і операції – нормативну побудову, юридичні конструкції, галузеву типологію. Це свого роду типові схеми, методики переведення волі законодавця в правові норми, по - друге, засоби і операції як нематеріальні субстрати, по - третє, юридична техніка відображає класовий напрямок громадськості, коли юридичні прийоми надають нормам соціально визначеного змісту [2, с.25].

Неважко помітити, що в вищевказаних працях мова йде скоріше про просту сукупність прийомів, ніж про чітку і послідовно застосовальну систему правил, кожне з яких застосовується на своїй стадії підготовки тексту правового акта.

Можна виділити чотири основних напрямки комплексного застосування законодавчої техніки.

По-перше, систематичний і планомірний вплив на законодавчу діяльність, коли з її допомогою вдається юридично коректно і детально «виризувати», формувати нормативне полотно майбутнього закону, проводити юридичну експертизу з точки зору дотримання правил законодавчої техніки, не допускати і виправляти законодавчі помилки.

По-друге, законодавча техніка впливає на правозастосовчу діяльність, сприяючи правильному розумінню змісту законів і правових норм, [3, с. 2] правильному їх застосуванню як основи для видання підзаконних актів, для здійснення юридичних дій, для використання правового захисту громадян і юридичних осіб.

По-третє, законодавча техніка виступає як засіб міжнародного обміну інформацією, як спосіб зближення національних законодавств і введення загальних, погоджених режимів. Одним із головних завдань адаптації є забезпечення високого рівня підготовки в Україні проектів законів та інших нормативно-правових актів, вдосконалення порядку планування законотворчої діяльності, розробка єдиних правил підготовки нормативно-правових актів [4, с. 35].

По-четверте, законодавча техніка є засобом для вивчення основ правотворчості і правозастосування.

Отже більш вірним буде таке визначення, законодавча техніка – це система правил, які використовуються і є спеціально призначені для пізнавально-логічного і нормативно-структурного формування правового матеріалу і підготовки тексту закону. Дане визначення і належна йому структура

розширюють рамки законодавчої техніки і у якійсь мірі наближують її до елементів законодавчого процесу.

Список використаних джерел:

1. Дзюбенко О. Теоретико-правове розуміння юридичної техніки відомчої нормотворчості // Юриспруденція: теорія і практика. – 2011. – № 5. – С. 2-10.
2. Костовська К. Особливості юридичної техніки актів правозастосування в діяльності ОВС // Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. – 2012. – № 4. – С. 25-31.
3. Лінецький С. Особливості законодавчого процесу: динаміка змін / С. Лінецький // Юридичний вісник України. – 1999. – № 6. – С. 2.
4. Лінецький С. Такий складний процес перетворення законопроекту на закон / С. Лінецький // Юридичний журнал. – 2003. – № 11. – С.

Свобода як основна цінність у праві

Глушенко В.В., студент Прикарпатського факультету НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук *Легін Л.М.*

Складний процес формування громадянського суспільства та правової держави в Україні, викликає потребу теоретичного дослідження феномену права у його аксіологічному прояві. Виконуючи функцію засобу організації й упорядкування суспільних відносин, право в Україні набуває особливого значення й у зв'язку з процесами євроінтеграції, в ходження України у світовий правовий простір. Виступаючи одним із засобів утілення у життя таких загальнолюдських цінностей як свобода, рівність, справедливість, право актуалізує розвиток теоретичної думки щодо співвідношення людини і права, держави і суспільства.

У цьому зв'язку новим змістом наповнюється одне з фундаментальних положень Конституції України, яке проголошує людину, її здоров'я і життя, честь і гідність, недоторканність і безпеку найвищою соціальною цінністю, а тому аксіологічний (ціннісний) вимір цього та інших гуманістичних положень потребує подальшого обґрунтування.

Визнання людини найвищою соціальною цінністю в Україні має спричинити оновлення її правової системи. Тому актуальність теми зумовлена формуванням права, як аксіологічного явища та розвитком таких цінностей у праві, як рівність, свобода і справедливість; необхідністю використання аксіологічного потенціалу права як основи його соціальної значущості і ефективності в умовах формування в Україні нових соціальних цінностей і становлення правової держави.

Принцип рівності всіх перед законом і судом та недопустимість встановлення певних привілеїв або обмежень у правах і обов'язках «за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками» (ст. 24 Конституції України) у відношенні свободи виступає в якості її розумної межі, однакової для всіх [1, с. 309]. Свобода повинна проявлятися у таких двох всім давно відомих аспектах:

1. «дозволено те, що не заборонено законом»;
2. «дозволено все, що прямо передбачено в законі».

Якщо суспільство і кожна людина будуть дотримуватися цих елементарних правил, то свобода буде всіх влаштовувати, не спостерігатиметься такий широкій безлад, який зараз панує у суспільстві.

Процес аксіологічного осмислення права набуває останнім часом глобального характеру. Це зумовлюється проникненням правових цінностей до